

## OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

### **En mangeant dans le silence on développe l'intelligence, le coeur et la volonté**

Mâncând în tăcere dezvoltăm inteligența, inima și voința

Conferința din data de 20.07.1971

Mâncând în tăcere, dezvoltăm inteligența, iubirea și voința. Inteligența se dezvoltă când deplasăm obiectele cu atenție. Inima se dezvoltă când suntem atenți, respectuoși și plini de iubire, pentru a nu-i deranja pe ceilalți. Iar voința se dezvoltă când facem gesturi măsurate, ordonate, controlate.

Vedeți ? Din acest gând se poate face un volum întreg. Este rezumat, condensat, în aparență nu este mare lucru (în el), dar când știm că oamenii nu se opresc, nu văd, nu observă lucrurile cele mai mărunte pe care le fac zilnic, că sunt multe în ele...

Nimeni nu va crede niciodată că mâncând în acest fel dezvoltăm inteligența, dezvoltăm inima și voința. Vor spune: «Nu, așa ceva, niciodată ! Oh, là, là ! Inteligența se dezvoltă în biblioteci, în școli sau în dificultăți. Când dau de greu, în sfârșit, ei mișcă ceva: se gândesc, reflectează cum să iasă (din impas). Iar inima se dezvoltă când ai copii, când ai o iubită, când ești... Altfel, aici, în timpul meselor, inima ? Da de unde ! Iar voința – păi, când muncești, când te descurci, când tai lemne...». Așa că, vedeți, oamenii n-au observat nimic. N-au observat nimic, dragi frați și surori ! Tocmai în timpul meselor trebuie început, cu începutul; fiindcă celelalte cazuri, nu este sigur că vom merge în biblioteci, că vom citi cărți, că vom merge la universitate; nu este sigur nici că vom avea o iubită și copii – sunt mulți celibatari pe pământ; nu este sigur nici că ne vom pune pe treabă, când suntem atât de leneși... Dar aici suntem întotdeauna obligați să mâncăm; iar natura, știți, a reflectat, s-a gândit, și-zis: «Cum să-i prind eu pe acești șnapani, pe aceste ființe abrutizate/îndobitociți, pe acești leneși ? Cum ? Ooo, am să produc ceva în stomacul, în burta lor, să le fie mereu foame. Și atunci, poate, vor deveni inteligenți și buni...». Și atunci ea a creat pofta de mâncare, modul de a mânca. Numai că oamenii n-au înțeles nimic ! Ia să vedem ! Pentru a dezvolta inteligența: Unde se află inteligența ?

Păi, când trebuie să luați anumite lucruri, (modul) cum să le luați fără să le răsturnați, fără să faceți așa, să le loviți; să prevedeați, să vedeți, să măsurați, să calculați distanța, să vedeți bine/să apreciați corect. Toate acestea sunt procese intelectuale. Atunci se dezvoltă multe calități: precizia, măsura, atenția, finețea, îndemânarea, subtilitatea, prevederea, previziunea și distanța, tot. Sunt calități formidabile în inteligență !!! Iar ele se dezvoltă tocmai în timpul meselor, dar când ești conștient. Iar oamenii nu au această suplețe. Ei lovesc/ciocnesc lucrurile, nu le văd, nu le prevăd. Nu văd nimic, nu văd ! Și atunci lovesc lucrurile, le scapă din mână, iar asta dovedește... eu când văd asta, văd deja defectele de inteligență ale cuiva. Poate avea facultăți, a terminat mai multe facultăți, eu consider că încă are lacune, pentru că nu vede, nu măsoară, îi lipsește inteligența/are lipsuri în ceea ce privește inteligența. Eu așa văd lucrurile/Așa stau lucrurile pentru mine. Iar jurații, profesorii i-au dat o diplomă, fără să vadă că are multe lipsuri (la capitolul inteligență). Nu trebuiau să-i dea diploma. El nu știe încă să vadă lucrurile, să le cântărească, să le măsoare, să le prevadă și să calculeze distanța; când trebuie să deplaseze ceva, n-au văzut care e distanța, că era ceva în spatele (obiectului respectiv) și hop ! îl lovesc. Este deja un mare defect, un foarte mare defect. Da, dar oamenii vor găsi că n-are importanță ! Suntem cum trebuie/OK, (bine) plasați în societate. Iar lucrurile acestea nu au nici o legătură. Ba da, ba da. Pentru că asta dovedește că în viață, el va face multe stricăciuni. În viață, da. Asta indică faptul că ceva lipsește în interior. Și atunci, (ceea ce face la masă) este în mic; în mare, vom vedea că va încurca lucrurile, le va lega prost și ??? nu se știe cu cine, și cum va vorbi și cum va acționa și toată viața va suferi. E deja prevăzut/Pot deja prevedea, privind pe cineva cum mănâncă, cum atinge lucrurile: le atinge grosolan, fără să le poată apuca/prinde bine. Priviți, când iau în mână această sticlă, de ce, atunci când o iau, mă asigur că nu e udă, că nu e apă (pe ea) ? Pentru că atunci va luneca, va sparge lucrurile și va fi o adevărată catastrofă. Așa că trebuie s-o șterg, pentru a o prinde bine și a fi sigur că (nu lunecă/nu-mi scapă). Pentru fiecare lucru sunt amănunte mici, dar (aceste gesturi) sunt extrem de grăitoare pentru persoana (respectivă). Trebuie să iei sticla/obiectul cu multă iubire. Or, nimeni nu se gândește/crede că trebuie să ai iubire chiar și pentru obiecte.

Oamenii spun: «Iubire ? Pentru iubita mea, da ! Dar pentru lucruri, pentru obiecte ? A, da, da, am iubire pentru natură». Toată lumea are iubire pentru natură. Da, dar această iubire este atât de oarbă, atât de stupidă, atât de ineficientă, atât de moartă, pentru că oamenii nu știu că natura este vie. O iubesc/Iubesc natura, fără a ști măcar de ce. Și când o iubesc, nu știu ce

schimburi să facă cu ea și să ia lucruri formidabile. Deci, totul este învățat. De aceea v-am spus: mai întâi este pentru inteligență. Apoi, (voi) puneți foarte multă atenție (în gesturi), nu vreți să faceți zgomot pentru a nu-l deranja pe cel de lângă voi; asta e deja iubire, pentru ceilalți, este respect, este facilitate, nu vreți să-i tulburați, să-i deranjați. Iată, aveți deja iubire pentru hrană, o mâncați cu multă iubire și atunci când ai iubire – v-am spus în alte conferințe – hrana se deschide. Veți spune: Cum «se deschide ?». Priviți florile, priviți vegetația, priviți tot/orice: când (le) încălziți – Soarele încălzește florile și ele se deschid, iar dacă este frig, se închid. Atunci de ce nu și hrana ? (Dacă) hrana n-o iubiți, nu-i dați căldură, ea se închide, nu va da parfumul, nu va da lucruri eterice. Dar iubiți-o, mâncați-o cu iubire, ea se deschide, va da parfumul ei, adică particule eterice. Oh, là, là, ! Să explici toate acestea oamenilor, când de fapt ar trebui să știe toate acestea ! Este elementar. Și ei mănâncă fără iubire, automat, pentru că trebuie să mănânce. Dar mâncați o săptămână cu iubire... Dar, de fapt, de ce să vorbim de iubire ? Ei nici măcar nu știu ce e iubirea: să se salute cu iubire, să meargă cu iubire, să vorbească cu iubire, să privească cu iubire și să respire cu iubire... Nu știu ! Nu știu iubirea decât când sunt în pat. Dar aceea nu-i iubire, sunt porcării, da. Dacă s-ar iubi acolo, măcar dacă s-ar iubi cum trebuie, tot cerul ar fi cu ei. Dar asta/ce fac ei nu-i iubire. Sunt mese copioase... Carnivore. Ca să devină vegetarieni... în fine, să lăsăm pe altă dată această chestiune pasionantă ! Toată lumea, tineri și bătrâni, nu cer decât conferințe despre dragoste. «Vorbește-mi de dragoste !» - spun ei. Da, nu-i așa ? «Vorbește-mi de dragoste!» dar, dragostea/iubirea, ei n-au înțeles-o.

Iar apoi, când vă controlați gesturile, adică dacă, în loc să strângeți prea mult sau să nu strângeți prea mult/de-ajuns (???), pentru că alunecă, iar dacă strângeți prea tare, spargeți lucrurile, dacă măsurați, controlați, dacă vă regularizați gesturile – iar gesturile nu sunt altceva decât voința. Aceasta este voința. Voința se exprimă prin gesturi.

Și dacă ne gândim la gesturi... (Ce gesturi ? Mai ales care să fie armonioase, care să nu fie sacadate, care să nu fie dezarmonioase sau distructive)... veți vedea cum se dezvoltă voința. Să luăm doar mâna ! Începeți să acționați așa... Voința începe (să intre în joc), fiindcă, pentru a pune în acțiune doar un deget, dacă ați ști ce forțe puneți în acțiune ! Dar oamenii sunt inconștienți, nu-și dau seama... O, e o nimica toată. Am mișcat piciorul, sau brațul sau ochii sau altceva. Iar ei nu știu ce/câte forțe au fost declanșate pentru a executa un lucru cât de mic. Ne dăm seama când (avem) undeva, ceva, un coș/buton (???) sau o durere și observăm că întregul organism este legat și suferă pentru că este un

locșor undeva care este legat cu tot organismul, cu întreaga viață. Și atunci, lucrul acela ne supără/irită îngrozitor.

Iată deci, fără a ne întinde prea mult, două-trei cuvinte: inteligența se dezvoltă în timpul meselor, și inima la fel, și voința, de asemenea. Și dacă facem acest lucru în mod conștient, în fiecare zi, de trei ori pe zi, unii de cinci ori, alții chiar de șase, noaptea, dacă ar face-o conștient, oh, là, là, ! ce inteligență (ar dezvolta) ! Ei da, dar ei nu mai cred ! Eu am studiat temeinic și în detaliu acest lucru, ani și ani. Eram foarte tânăr și mi s-a întâmplat, într-o zi, așa... eram foarte tânăr... să am o bucată de pâine și o bucată de brânză, nimic altceva. De altfel știți, ne-am petrecut tinerețea în cele mai mari lipsuri, în cea mai mare sărăcie, în cele mai mari sacrificii, renunțări... ani de-a rândul... pentru că eram atât de prinși în angrenajul acestui Învățământ, încât am disprețuit tot, am desconsiderat tot, am lăsat totul la o parte; trăiam fără bani, da, fără bani, așa... Eram așadar foarte tânăr și am început să mestec câte o firmitură foarte, foarte mult timp și gândindu-mă la ea, împreună cu brânza. Și am descoperit niște lucruri, niște senzații, gusturi noi; eram uluit să văd că atunci când ești atent la o bucată de pâine și o bucată de brânză, când mănânci cu iubire și foarte încet, obții niște lucruri... De unde veneau toate acestea, nu știam. Mâncam, gustam, absorbeam lucruri de neînchipuit, de neexprimat. În acel moment nu înțelegeam toate aceste lucruri, care acum sunt foarte limpezi. Am constatat doar (că am) senzații de neînchipuit – de bine, de pace, de bucurie, de fericire și un gust minunat, de nedescris. Când am descoperit acest lucru, a fost o uimire pentru mine și am început să repet acest mod de a mânca: să mă gândesc la hrană, să o iubesc, să o mestec îndelung, până când dispare, fără să o fi înghițit.

Acesta a fost începutul unei noi vieți și am găsit în el multe, multe lucruri. O, desigur, cineva mă împinsese, mă îndreptase într-acolo, pentru că eram omul cel mai stupid, cel mai codaș, cel mai ignorant, cel mai obișnuit, cel mai adormit. Da, așa să știți, v-o spun sincer, trebuie să mă credeți. După alte și alte practici am început să mă trezesc puțin, dar toată lumea râdea de mine, toți mă căinau. Toată lumea. La școală eram ultimul dintre toți copiii. Dormeam, așa... Și toți ceilalți erau inteligenți, iar eu... Și datorită acestei “chestii”, acestui mic mijloc, minuscul, neînsemnat, oh, là, là, ! am început puțin să văd alte lucruri, să observ alte lucruri. Iar după aceea, după câțiva ani petrecuți astfel, toți prietenii mei erau uluiți; nu mă mai recunoșteau, când le explicam lucruri pe care ei nu le-au luat niciodată în considerare. Atunci, evident, glumele pe seama mea s-au dublat, pentru că nu era ceva normal. Înainte măcar eram cât de cât acceptabil, accesibil, mă suportau – pentru că (de plăcut) nu m-au plăcut niciodată. Dar

acum deveneam jenant, cu percepțiile, cu remarcile mele. Oh, là, là, ! Atunci batjocura s-a dublat. Dar eu am acceptat tot, am suportat tot, pentru că am considerat că ceea ce descoperisem era atât de real, atât de palpabil, încât cum puteai să nu-l vezi ? Și atunci am suportat tot, ani în șir, iar apoi situația s-a răsturnat: toți au început să vină să mă caute, să ceară sfaturi, să mă iubească, să mă admire și am devenit un fel de mică vedetă. Ei erau la capătul sulului/și epuizaseră resursele și posibilitățile, pentru că se afundaseră în tot felul de lucruri. Iată, în rezumat.

Acum, dacă din nou nu mă credeți, pentru că ce vă explic este lipsit de importanță, e minuscul și toată lumea v-a arătat alte lucruri, care sunt valabile, care trebuie făcute în viață, pentru că atrag multe după ele, pentru că deveniți bogați, deveniți celebri, deveniți pontifi, e bine. Eu nu neg valoarea acelor lucruri; fiecare lucru are locul lui. Dar de ce să neglijăm aceste lucruri atât de minuscule, cand ele au altă semnificație, o altă importanță, de alt ordin, de altă natură, și care sunt poate și mai importante. Oare sunt dezechilibrat, deformat, oare sunt nebun, dar am descoperit lucruri formidabile. Și acum, toți prietenii care au acceptat aceste lucruri ridicule, grotești, neînsemnate, inutile, care au vrut să le accepte, după zile și luni vin și-mi spun: «Oh, là, là ! viața mea se schimbă. Sunt îngrijorat, dar este atât de extraordinar ! Este îngrijorător ce se întâmplă !».

Iar eu le spun: «Continuați, continuați ! Este îngrijorător, totul este îngrijorător, dar această îngrijorare este bună, este de altă natură». Și de ce natură ? Când veneau aici, după două-trei zile îi vedeam cu fețele lungi, (???), nefericiți. «Ei, nu merge ?». «Nu, deloc. Nu merge, Maestre». «Și de ce nu merge ?». «O – spun ei – este anormal, aici nu este firesc, nu e normal, e prea frumos, prea liniștit, e prea... Nu e normal !». Așadar, ei erau obișnuiți (să trăiască) în frământări, în agitație, în angoase... Și când veneau să se liniștească aici (și) nu mai aveau probleme, era îngrijorător. Vedeți cum sunt oamenii ? Sunt obișnuiți să fie distruși, să fie călcați în picioare, să fie îmbrânciți, stropiți (cu noroi). Ei sunt tot timpul ocupați să strige, să țipe, să se hărțuie. Asta e viața! «Ce vrei, bătrâne/amice, asta-i viața !». Ei nu știu decât această formulă. O auzi tot timpul: când nu merg treburile, când merge prost, e viața ! Iar ea ar putea fi complet diferită.

Și dacă am îngrijorări – pentru că am și eu îngrijorările mele – am să vă spun unde se află ele. Când cineva vine la Bonfin, încep îngrijorările, pentru mine, fiindcă, ce vreți, a atât de normal, de ciudat ! Sunt atât de îngrijorat, îmi spun: «Cum vor găsi (locul), ce concluzii vor trage, cum vor accepta lucrul acesta ?

Oh, là, là ! sunt îngrijorat și supraveghez, pândesc și când îi văd pe unii – pentru că nu sunt toți din aceeași categorie – că încep să se deschidă/să înflorească, să devină mai frumoși, puțin mai luminoși, atunci îngrijorarea mă părăsește. Dar pentru alții lucrurile nu merg... Da, sunt în niște stări... Apoi îi chem, le pun întrebări. Le spun: «Dar de când sunteți așa ?». «O, de la vârsta de 5 ani, de 6 ani». «Oh, là, là ! Și nimeni nu s-a ocupat de dumneavoastră ?». «Nimeni». «Și v-au lăsat așa ?». «Da». Și atunci le spun: «Uitați, de unde vin toate aceste nenorociri ? Priviți ! Ele vin din dezordinea din dvs., pentru că nu v-ați hotărât niciodată să vă controlați imaginația. Și ea v-a dus la dezordine. Iar acum nu mai puteți găsi drumul. Orice vi s-ar revela, orice vi s-ar explica, dacă vi se dau lucrurile cele mai bune, lucrurile nu merg pentru că totul trebuie să vină din dvs. înșivă. Totul trebuie să vină din dvs. înșivă. Ceilalți nu pot să vă ajute, nu pot să vă salveze; dacă nu vine de la dvs., vi se poate da tot în exterior – condițiile, lumina, explicațiile și știința, filozofia și tot, mijloacele. Dar asta trebuie să vină de la dvs. înșivă» - spun eu. Ei n-au făcut niciodată o muncă intelectuală sau psihică sau rațională asupra lor înșiși. Și aceasta este îngrijorarea/neliniștea mea.

Iar cea mai mare soluție este să se decidă și să nu aștepte că susținerea și binele să vină întotdeauna din exterior. Nici un Maestru nu vă poate ajuta, nici un doctor nu vă poate ajuta, nici un filozof... A, da, pot ameliora puțin lucrurile, asta da. Dar dacă voi înșivă nu începeți munca într-un mod rațional/înțelept, nimeni nu vă poate ajuta, credeți-mă. Trebuie să vă hotărâți mai întâi să faceți ordine. Mai întâi să aveți încredere și să nu ziceți: «Dar nu înțeleg, nu înțeleg, nu înțeleg. Trebuie să mi se explice». «Chiar dacă vi se explică, nu veți înțelege nimic» - le spun eu acelor persoane. Pentru că vi se explică și faceți mereu aceleași nebunii. Nici măcar nu trebuie să cereți să vi se explice; aveți încredere, faceți lucrurile (care vi se spun), așa. Luați-o pe mămica voastră de mână, mergeți cu ea, aveți încredere în ea și gata. Acesta e lucrul care vă poate ajuta până când veți fi antrenați, puțin câte puțin, antrenați, ca un copil. Iar apoi, obișnuința... Sunteți obișnuiți. Ooo, și apoi nu mai puteți să vă întoarceți de unde ați plecat. Și apoi se dezvoltă inteligența, pentru că inteligența vine după. La copii, mai întâi e voința, trebuie început cu voința, adică mișcările, gesturile, activitățile, atitudinile de adoptat... Și nu trebuie să ne ocupăm prea mult de intelect, de înțelegere, pentru că creierul se dezvoltă mai târziu. Mai întâi trebuie să-i obișnuieți, fără explicații, fără motivație: trebuie să faci asta și asta. Și pentru ca ei să facă acele lucruri, e necesar ca instructorii sau părinții să-i arate copilului cum trebuie să facă. Să-i arate, fără explicații. După aceea, mai târziu, se dezvoltă intelectul. Dar mai înainte ca intelectul să se dezvolte, trecem prin

inimă. Mai întâi voința. Copilul n-are încă o inimă foarte dezvoltată, pasiuni și dorințe și poftă și iubire și altele de acest fel. Nu, (doar) voința. El nu reflectează, nu are prea multă inimă, mai întâi e voința. Vedeți, așadar, cum trebuie procedat. Voința: mișcările, gesturile. Apoi, de la 14 ani, aaa, se dezvoltă inima și începe să iubească, să se îndrăgostească, să se atașeze, să se pasioneze și începe imaginația, iubirea, vrea să devină un cavaler; să facă lucruri mărețe, lucruri imposibile. Iubirea. Dar încă nu este inteligența. Apoi trec ani și ani, (o ia) înainte, înapoi, la stânga, la dreapta, și plânge și se bucură și inteligența începe să se trezească. Cu greșelile, cu izbânzile, cu succesele, cu insuccesele, cu prostiile și toate celelalte, în sfârșit, intelectul se trezește. Vedeți cum se petrec lucrurile ?

Iar aici, de ce vreți să începeți mai întâi cu intelectul ? Sau mai întâi cu inima? Faceți precum copiii mici: mai întâi voința, urmați-l pe ghid, faceți lucrurile așa cum vi le spune și nu încercați să înțelegeți neapărat foarte mult. Și dacă, pentru că sunteți adulți, adăugați atunci puțin și inima și intelectul, nu strică. Da, e și mai bine, toate trei merg împreună. Dar ca să vrei mai întâi să înțelegi tot, nu este normal/firesc. Considerați-vă acum un prunc. Știe oare pruncul să citească Coranul, Biblia și toate celelalte ? Nu. Pruncul se mișcă și atât. E tot ce știe să facă/Nu știe să facă altceva: decât să sugă, să se miște, să țipe – nu, să cânte ! El acum învață gama, aoleu ! iar părinții sunt încântați. De altfel el a venit (pe lume) prin sunetul muzical. Gurile rele spun că a țipat. Ei, nu. Sunt guri rele, care nu știu să interpreteze (lucrurile). Când copilul vine pe lume, el încearcă să cânte, dar cum gâtul nu este încă suficient pus la punct, adulții consideră că este un urlet. Ei nu, nu. Țțțț... Adulții nu sunt deloc drăguți, vedeți... Aici trebuie să vă considerați niște prunci. Oh, là, là ! câtă pruncime văd deja ! O pruncime ! Nu sunteți jignti, sper. Avem aici o soră căreia îi place mult să vadă oamenii ca pe niște prunci/să vadă în oameni niște prunci. Da, niște bebeluși. Este obișnuită să-i vadă/considere și pe savanți (ca pe) niște bebeluși. Este o... este o obișnuință. Da. Și, din cand în când, are dreptate. Ce e ciudat, e că are dreptate, sora aceea. După un timp, se dovedește că acei savanți erau niște copii. E ceva extraordinar !

Vedeți ? Acum încercați să faceți gesturi conștiente, când atingeți ceva... cu iubire, de ce nu ?

Vedeți, dragi frați și surori ? Și dacă vă vorbesc numai despre atotputernicia iubirii – dar cuprinzând nu numai iubirea sexuală, care este atât de puternică, încât îi face pe oameni să alerge. Oho, să alerge... Atât de puternică încât oamenii devin neobosiți când e vorba să se ducă la iubita lor. Peste munți. Dacă

e un munte, se vor duce. Nu ! Când salutați, când priviți, când zâmbiți, când mâncați, când mergeți, să aveți această iubire întreaga zi: pentru munți, pentru stele, pentru gaze... să o aveți, să vă exersați. Iată lucruri pe care oamenii nu știu să-l facă. Nu știu să facă asta.

Și am să vă amintesc de un lucru pe care vi l-am spus anul trecut. Vă spuneam: Voi, printre voi, sunt oameni care s-au exersat/au lucrat pentru a avea această iubire, toată ziua și toată noaptea ? Nu, nu. Și de ce sunt nefericiți, sunt crispați, furioși, nemulțumiți, turbați, măcinați, întunecați/sumbri ? Pentru că nu lucrează cu iubirea. Iubirea, au părăsit-o – cu excepția cazului când începe să le ardă cuvertura, când ia foc bălegarul vechi. Atunci încep să afle întrucâtva ce e iubirea. Dar iubirea, care e viața, viața, (pe aceea) nu-o cunosc. Dacă ar lua/avea această iubire, aceasta ar fi capabilă să preschimbe tot, să alunge tot ce e rău, tot ce e negativ, să-l înlocuiască, să-l alunge. Și dacă aveți această iubire, să o invitați. Vă spuneam: Oare aveți obiceiul, când ieșiți din casă, din cameră, să vă opriți și să salutați întreaga lume, întregul Univers ? Să spuneți: «Bună dimineața ! Bună dimineața ! Vă iubesc, vă iubesc ! Vreau să fiu în armonie cu voi. Sunt în armonie cu voi ! Vă iubesc ! Fiți binecuvântați, fiți binecuvântați !». Și plecați la lucru. Veți spune: «Dar ce vă aduce asta ?». Oh là, là, ce va produce?! Veți vedea pe parcursul zilei. Dar oamenii nu știu să facă asta, nici măcar asta. Sunt atât de avari, atât sunt de orbi ! Nu știu să facă asta. N-au pic de generozitate, nu vor să dea nimic, absolut nimic. Să spună (???) «Vă iubesc, (iubesc) întreaga creație și toate făpturile, sunt în armonie cu voi ! Și apoi plecați. Țțț, vai, vai, vai ! Acolo e o lume. Faceți lucrul acesta și veți vedea. Acest mod de a gândi, de a acționa, oh, là, là ! va mătura toate lucrurile negative care s-au acumulat în interior și care nu vă mai părăsesc, nu vă mai lasă, sunt (bine) instalate și vă rod, vă ronțăie, încât nu aveți două minute de liniște și de limpezime. Pentru că oamenii sunt prea proști. Nu sunt luminați. De ce să nu luăm această iubire și s-o statornicim în noi ? Ea vă alungă tot ce e rău. Vor găsi că e ridicol, pentru că (???), nu e recomandat, pentru că oamenii cei mai stupizi au aranjat lucrurile altfel. Trebuie să-i urmeze pe idioți ! Pe acei idioți trebuie să-i lăsați baltă, să-i părăsiți, pentru că ne-au dat o filozofie foarte proastă. O filozofie care nu smulge/dezrădăcinează absolut nimic. Luați-o/Adoptați-o pe-a mea și veți vedea apoi ! Iubirea... Ooo, întreaga zi ! Și veți fi uimiți apoi; dar de unde vin toate acestea ? Oh, là, là ! Totul curge și sunteți fericiți, sunteți într-o stare de pace și sunteți poeți și înțelegeți (totul)... sunteți mereu... e nepuizabil. Altfel... dar de ce asta, de ce ailaltă, ce-i în mine ? Mergeți în stânga și-n dreapta să căutați remedii/leacuri... (...) Și continuați, în interior... De ce ? Eu



răspund: pentru că nu mai e loc pentru iubire. Ba da, ba da, iubesc femeile ! Nu, nu acea iubire. Cealaltă iubire ! Dar e limpede ! Haideți, dați-i drumul, veți vedea ! Oamenii sunt prea zgârciți, prea zgârciți.

Uite, chiar și dimineața, când trebuie să se salute, nu e prea multă iubire (în acest salut). Sunt zgârciți ! Nu pot să dea nici măcar câteva particule de iubire din inima lor, să le dea/trimită, în spațiu. Nici măcar nu știu cum să se lege. Și iată de ce treburile nu pot merge, nu se pot aranja; pentru că nu din exterior se vor aranja, ci din interior. V-am spus: dacă izvorul nu curge, se adună toate murdăriile – bolile, miasele/duhurile, mirosurile îngrozitoare și lucruri care mișună în interior. Lăsați-vă izvorul să curgă ! El curăță tot, el purifică tot. Ei bine,/Iar acest izvor se numește iubire și viață. Ce e atât de complicat, de neînțeles ?

Vedeți de ce eu am renunțat la atâtea lucruri pe care toată lumea se repede să le cunoască, să le învețe, să le aibă... Ce aduc ele, care să amelioreze/îmbunătățească viața ? Absolut nimic. Sunt numai pentru a te împăuna, a te gargariza, a blufa. Iar aceste lucruri mărunte pe care le-am descoperit sunt capabile să vă transforme, să vă schimbe, să vă răstoarne ???, să vă facă fericit, un fiu a lui Dumnezeu. Dar oamenii nu caută aceste lucruri, nu le caută. Oh, là, là ! Câtă săracie !

Pofta bună, dragi frați și surori ! Poftă bună !